

lade sig paa en Forhandling om den samme Gjenstand, som for Diebliffet er under Forhandling i Rigsraadets Folkething, kan Regjeringen ikke, og den vil saaledes i ethvert Fald ikke nu see sig istand til at deeltage i en saadan Forhandling.

**J. A. Hansen:** Hvad den høitagtede Indenrigsminister nu paa Regjeringens Vegne udtalte, har jeg forudsæet, at Regjeringen maatte udtale. Som ofte nok sagt os af den ærede Finantsminister, har Regjeringen bestemt den Wei, den med Hensyn til vore Forfatningsforhandling vil gaae, og der er kommet saa bestemte Erklæringer fra den om, at den ikke vil fravige denne Wei, at det ikke har kunnet være Forslagsstillernes Mening med dette Forslag at formaae Regjeringen til at inklude sig i nogen Forhandling desangaaende. Efter det Standpunkt, Regjeringen har indtaget, kan jeg fuldkommen anerkjende, at den ikke kan gjøre Andet end afholde sig fra disse Forhandlinger, men jeg kan ikke være enig med den høitærede Indenrigsminister i, at denne Regjeringens Stilling skulde have til Følge, at man her skulde standse denne Sag. Den høitagtede Indenrigsminister udtalte, at det var Regjeringens eneste Ønske og Bestræbelse, hurtigt muligt at fremme en saadan Afgjørelse af Forfatningsspørgsmaalet, som kunde blive til Fædrelandets Vel, og jeg er overbevist om, at den høitagtede Indenrigsminister heller ikke vil vedkjende sig nogen anden Mening om os, end at vi have det samme inderlige Ønske. Den ærede Indenrigsminister er saa billigt dømmende, at han ikke vil dømmе anderledes om Modstandernes Hensigter og Motiver, end han — og det med Rette — gjør Forbring paa, at Modstanderne skulle dømmе om Regjeringens. Forsaavidt staae vi i denne Behandling langt heldigere stillede. Den høitærede Indenrigsminister httrede, at han ikke kunde see, hvad Nytte man vilde gjøre Sagen ved i dette Diebliff at fremme den videre. Det er imidlertid en Følge af det forskjellige Standpunkt, hvorpaa Forslagsstillerne og den ærede Indenrigsminister staae, at hvad der er til Nytte for den Enes Betragtning, mange Gange ikke kan være til Nytte, men endog er til Skade for den Andens.

Jeg kan derfor forstaae, at den ærede Indenrigsminister, der staaer paa Regjeringens Standpunkt, ikke kan troe, at det er til Nytte for Regjeringens Bestræbelser, at denne Sag fremmes videre, men han vil ogsaa indrømme, at Forslagsstillerne, der staae paa et andet Standpunkt, kunne gaae ud fra, at det vil være til megen Nytte, at Sagen nu fremmes videre. Det vil nemlig have den Nytte, at Rigsraadet, inden det for sit Vedkommende kommer til en endelig Afgjørelse af det Grundlovsudkast, der er forelagt det, vil kunne have en nærmere begrundet Mening om, hvorledes Rigsdagens Stilling er til denne samme Sag, og det skulde forundre mig, om dette ikke vilde have en medvirkende Betydning med Hensyn til Rigsraadets sidste Afgjørelse. Dersom den foreliggende Sag nu bliver standset, vil Rigsraadet være i Uvidenhed om, hvorledes Rigsdagen egentlig vil stille sig til Spørgsmaalet, men hvis den derimod bliver fremmet, vil det, da den endelige Afgjørelse af Forfatningsagen for dets Vedkommende dog ikke er saa overmaade nær forhaanden, kunne have en Mening om Rigsdagens Stilling dertil, og jeg kan ikke troe Andet, end at det vil være til Nytte. Jeg antager derfor, at det ærede Thing ikke vil standse Sagen, medens vi paa den anden Side vist Alle ere enige om, at den ærede Regjering efter den Stilling, den har indtaget, ikke kan Andet end afholde sig fra disse Forhandlinger. — Med Hensyn til den Form, hvori Forslaget foreligger, skal jeg bemærke, at der, for at fjerne enhver Misforstaaelse, til anden Behandling vil blive foreslaet en Tilføining, som skal gaae ud paa, at denne Grundlovsbestemmelse først træder i Kraft, naar den fuldstændige Ophævelse af Forfatningen af 18de November 1863 foregaaer. — Angaaende en anden Enkeltbed, navnlig Bestemmelsen om Thronfølgeordenen, med Hensyn til hvilken jeg har hørt den Indvending fremsætte, at man strax burde indsætte den nugældende Thronfølgelov, skal jeg strax tillade mig at bemærke, at Thronfølgeloven af 31te Juli 1853 var udkommen 2¼ Aar tidligere end Grundloven af 5te Juni 1849 blev indskrænket, og i al den Tid stod der i Grundloven, at Arvesølgen var den i Kongeloven fastsatte, naagtet der ved Siden deraf stod en Thron-